

mellem højst forskelligartede Anskuelser, forekommer det mig, at Lovgivningsmagtens Indgriben ved at ændre i Overenskomsten bør være saa forsigtig, saa varsom og saa begrænset som vel muligt. Jeg vil kun bemærke, at jeg tror ikke paa, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne nøjes med at lade oprette 20 Kontorer eller Filialkontorer. Jeg betragter det som en meget stor Gevinst ved dette Lovforslag, at Indenrigsministeren forbeholder sig at anlægge Kontorer rundt omkring i Landet, for saa vidt Kommunerne ikke gøre det, der, hvor han mener, det er nødvendigt. Men jeg vil gøre opmærksom paa, at et Filialkontor, som ikke er nogen kostbar Historie, og hvis Bestyrelse kan begrænses ret stærkt, vistnok vil være formaalstjenligt paa de fleste nogenlunde tætbebyggede Pladser, et Kontor, som har en Telefon, hvorved man ved hurtig Opringning kan erfare selv fra fjernere Steder, hvorledes Forholdene paa Pladsen ere. Jeg tror, som sagt, at 20 Kontorer ikke ville strække til.

Jeg skal fremdeles gøre opmærksom paa, hvad det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) ogsaa kortelig berørte, de Vanskeligheder i Retning af Ressortering, som det, at Københavns Kommunes Arbejdsanvisningskontor samtidig bliver Statens Centralkontor, vil kunne medføre, navnlig dette, at Magistraten ansætter efter Tilsynsraadets Indstilling, men at Ministeren efter Forslag af Arbejdsanvisningsinspektøren kan afskedige. Der ligger ikke i mine Ord nogen Anke imod, hvad der staar i § 3, thi saaledes som Kontoret er organiseret, erkender jeg, at Indenrigsministeren maa have denne Ret, men jeg gør opmærksom paa den Vanskelighed, som Ressorteringen medfører, og selv om jeg er bleven gjort opmærksom paa, hvad der nok er rigtigt, at for Eksempel Politidirektøren i København indtager en noget lignende Stilling, idet Magistraten betaler og han regerer, er der dog der Tale om en ældre Institution, som er traditionsmæssig. Her opstilles der imidlertid noget nyt, og for saa vidt Forholdet ikke er saaledes, som man synes, det rettelig bør ordnes, mener jeg, at det Udvalg, der bliver nedsat, bør tage under Overvejelse, om der ikke her trænges til Ændring, uden at man derved kommer til at berøve det kommunale københavnske Arbejdsanvisningskontor dets statlige Stilling.

Der er imidlertid i Virkeligheden i dette Lovforslag kun to principielt vigtige Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Kon-

torernes Stilling under Arbejdsstandsninger og Kontorerens Stilling til Arbejdsløshedskasserne. Paa begge disse Punkter er det, jeg mener, at Lovgivningsmagten i alt væsentligt maa blive staaende paa det, om hvilket Kompromiset er opnaaet. I alle Tilfælde skal jeg paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Indenrigsminister, at der fra vort Partis Side vil blive vist meget stor Varsomhed med Hensyn til, hvad der vil blive foreslaaet af Forandringer i Lovforslaget. I det hele ville vi gerne medvirke til dette Lovforslags hurtige Gennemførelse, idet vi mene, at det angiver et begrænset Lovgivningsomraades fornuftige Retning.

H. Neergaard: Et Hovedspørgsmaal, der har beskæftiget de forskellige Institutioner, som have udtalt sig om denne Sag, er, om en saadan Arbejdsanvisning skulde sortere under Kommunerne eller under Staten. Det forekommer mig ikke givet, at det er Kommunerne, der have den største Interesse i den, det synes mig, at Staten i lige saa høj Grad har Interesse af at sørge for Arbejdsanvisningen over hele Landet. Naturligvis kan man sige, at Sagen for Kommunerne til en vis Grad har mere direkte økonomisk Betydning paa Grund af deres Fattigforsørgelse og Understøttelse paa anden Maade, men Understøttelsen saavel til Hjelpekasserne som til Arbejdsløshedskasserne er i væsentlig Grad ogsaa Statens, saa jeg kan egentlig ikke se, at det, som der staar i Bemærkningerne, er afgørende, at Kommunernes Interesser ere Hovedsagen. Jeg anser det for nødvendigt, at Staten optræder saaledes, som dette Lovforslag anviser, fordi den maa have en Støtte for Arbejdsløshedskasserne og en Kontrol. De Anvisningskontorer, som skulle oprettes, maa for det første være upartiske, og dernæst maa de staa i Forbindelse med Arbejdsløshedskasserne, og det forekommer mig, at Lovforslaget her i Hovedtrækkene har løst dette Spørgsmaal rigtigt. Det er nemlig nødvendigt for den første Opgave, Afhjælpning af Arbejdsløsheden, at faa Arbejdere og Arbejdsgivere til at søge disse Kontorer, og det ville de ikke gøre fra begge Sider uden den mest fuldkomne Upartiskhed. Det er et Spørgsmaal, om man ved en Lov som denne opnaar den fuldkomne Upartiskhed, der er enkelte Punkter, som synes mig at tyde paa, at det ikke helt vil lykkes, men i alle Tilfælde er Forsøget gjort og gjort ret dygtigt. Der er neppe nogen, som vil be-